

De Ster

Jezus verschijnt aan Maria Magdalena.

**„Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren
tot Mijnen Vader.” Joh. 20:17.**

(Zie blz. 103)

1 April 1940

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 7

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f 0.50 per drie maanden, f 1.— per half jaar en f 2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 · Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

De Heere is waarlijk opgestaan en is van Simon gezien.

Lukas 24 : 34.

INHOUD

DE GESCHIEDENIS VAN ONZE LOFLIEDEREN door <i>George D. Pijper</i>	99
VAN DE REDACTIE:	
EEN ERNSTIGE WAARSCHUWING	104
HET VERRAAD	106
AAN DE LEDEN	108
WAARHEID ALTIJD WELKOM door <i>John A. Widtsoe</i>	110
DE KLEINE JOHANNES door <i>Frederik van Eeden</i>	112
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	109

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN

DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

n.v. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 · Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE GESCHIEDENIS VAN ONZE LOFLIEDEREN

door GEORGE D. PIJPER

INLEIDING. — De Heiligen der Laatste Dagen zijn altijd een zingend volk geweest. Langs den weg der liederen zijn sommige van de grootste predikaties en boodschappen tot ons gekomen. God zelf erkende de macht van de muziek, toen Hij in Juli 1830, slechts drie maanden nadat de Kerk was georganiseerd, een openbaring gaf aan de Profeet Joseph Smith, waarvan een gedeelte luidt als volgt:

„En het zal u eveneens gegeven worden een verzameling van Heilige liederen te maken, zooals het u gegeven zal worden om in Mijne Kerk gebruikt te worden, want dat is Mij aangenaam. Want Mijne ziel schiep behagen in het gezang des harten, ja, het lied der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met eene zegen op hunne hoofden beantwoord worden,.... Waarlijk, waarlijk zeg Ik u, dat is Mijne stem tot allen ”

Emma Smith verzamelde de liederen en er werden twee deelen gepubliceerd, de eerste in 1835 met 90- en in 1841 de tweede bundel met 340 liederen. De meeste van deze liederen waren reeds bekend, niettemin waren er verschillende talentvolle dichters en componisten in de Kerk, o.a. W. W. Phelps en Parley P. Pratt, wiens pennevruchten door Emma Smith gaarne werden verzameld. Uit deze eerste Kerkliederen spreekt het vertrouwen in het nieuw Herstelde Evangelie, aan welk vertrouwen deze hun eigen karakter ontleenen. Door den Profeet Brigham Young werd in 1840 een herziene uitgave voor algemeen gebruik van het zangboek uitgegeven welke vele jaren werd gebruikt en waarvan 25 uitgaven gepubliceerd werden.

Voor de Heiligen in de Salt Lake vallei arriveerden, werd het meerendeel van onze Kerkliederen gezongen op reeds bekende melodieën van meestal onbekende componisten. Later gebruikte men ook de muziek van oorlogs- en liefdes liedjes voor onze geïnspireerde liederen.

Toch zijn we ook velen dankbaar, als: Isaac Watts, Charles

en John Wesley, Dwight L. Moody, Henry F. Lyte, James Montgomery, Bishop Ken, Handel, Haydn, Mendelssohn en anderen, voor vele liederen en melodieën, welke in harmonie zijn met onze geloofsovertuiging.

De Lofliederen die wij zingen vertellen wat wij zijn en wat wij gelooven. Vertrouwen en verdriet, hoop en moed, geloof en gehoorzaamheid, vreugde en dankbaarheid... dit alles spreekt uit het hart... in de liederen die wij zingen. George D. Pijper, Hoofdbestuurder van de Deseret Zondagsschool vereeniging, voormalig medebestuurder van het oude Salt Lake Theater, schreef als lid van het Kerkelijk Muziek-comité een serie verhandelingen, welke de geschiedenis vertellen van sommige liederen die gezongen worden door de Heiligen der Laatste Dagen.

Vele van onze geliefde liederen zijn onder moeilijke en dikwijls tragische omstandigheden geschreven. Zij hebben de Heiligen in tijden van verdriet getroost, hun geloof opgebouwd en hen geholpen sterk te blijven in tijden van verdrukking.

De bedoeling van den schrijver is, de geschiedenis van sommige onzer Lofliederen te vertellen.

Wij hopen en vertrouwen dat ook de lezers van „De Ster” geïnteresseerd zullen zijn in dit stukje Kerkelijke muziekgeschiedenis. Als eerste laten we hier volgen :

Wij danken U, Heer, voor profeten
 Ons tot leiding in deez' laatsten tijd;
 Wij danken voor 't rein Evangelie,
 Welks licht onze zielen verblijdt.
 Wij danken voor iederen zegen,
 Dien G'uit stort van Uw milden troon,
 Wij achten het vreugde U te dienen,
 Vervullen met liefde Uw geboën.

Als stormen van moeite ons bedreigen
 En haast onzen vree doen vergaan,
 Zoo houdt nog het anker der hope:
 Weldra breekt voor ons redding aan.
 Wij twijf'len niet aan 's Heeren

[goedheid,
 Wij hebben Hem dikwijls beproefd
 Zegt hun toch, die Zion bestrijden
 Dat Gods wraak niet lange vertoefd.

Ons loflied voor gunst en genade
 Tot Hem dag en nacht zij gericht;
 Verheugd zijn w'in 't schoon Evangelie,
 Gekoesterd in zijn levenslicht.
 Zoo gaat tot een eeuw'ge volmaking
 De trouwe, d'oprechte van hart;
 Wijl hem, die verwerpt deze

[boodschap,
 Ten deel valt eens wroeging en smart.

„Wij danken U Heer voor Profeten, Ons tot leiding in deez' laatsten tijd”.

Zoo zingt ons volk in iedere zitting, of reeks van vergaderingen welke worden gehouden ter eere ván, of bijgewoond dóór President Heber J. Grant; zóó hebben de Heiligen op elke algemeene Conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gezongen, zoo zingt het volk van God steeds als het zich gedrongen voelt zijn dankbaarheid te uiten voor de voelbare leiding Gods, sinds het lied, het-

welk geschreven is door William Fowler, gepubliceerd werd in 1863.

In iedere gemeente, in ieder district wordt het veelvuldig gezongen en is even geliefd als „Gods Geest brandt in 't harte.”

Wat is het geheim van de populariteit van dit lied?

Het kan niet het prachtigste lied dat ooit geschreven is door één van onze auteurs genoemd worden. Op literair gebied en op grond van poëtische schoonheid staat het zelfs ten achter bij vele andere lofliederen in ons zangboek; het is echter verschillend van vele onzer andere liederen.

Het geeft uitdrukking in zeer eenvoudige woorden, aan de groote dankbaarheid aan onzen Hemelschen Vader, voor de Herstelling van het Evangelie in onze dagen en het voorrecht Profeten te hebben die ons leiden in dezen laatsten tijd.

Het eerste couplet is in het bijzonder vol van lof; een gebedszang vol van ontroerende waarde, uitdrukking gevende aan de blijdschap te mogen dienen en de voldoening van gehoorzaamheid te mogen betoonen.

Het tweede couplet zingt van de lieflijke ster der hope en het vaste geloof van de Heiligen in de macht van God, welke hen zal bevrijden van de stormen en moeiten welke dreigen hun geluk en vrede te verstoren, een onbevreesd vertrouwen op Hem, die altijd hun Vriend en Beschermer is geweest.

Het laatste couplet is meer dan iets anders een triomfzang van dank en lof voor de goedheid van God en het levenschenkende licht van het glorieuze Evangelie. De laatste helft van deze strofe be-

wijst dat de dichter, ofschoon hij ver van de geestelijke bron der Kerk woonde, een van de grootste beginselen van het Evangelie volkomen verstonde: de leerstelling van eeuwigen vooruitgang; dat, indien wij leven in overeenstemming met de geopenbaarde wetten van het Evangelie, wij klaar zijn opgenomen te worden in de sfeer van eeuwige ontwikkeling Dat er geen periode in al de eeuwigheden is, waarin iets, dat God geschapen heeft, geen vooruitgang zal kunnen maken in Wijsheid, Macht en Glorie

Het lied eindigt met de waarschuwing, dat alleen zij, die getrouw blijven, het beloofde einddoel zullen bereiken, doch dat hun die de boodschap verwerpen veel verdriet wacht.

„Wij danken U Heer voor Profeten” is een lied uitsluitend voor de Laterdaagsche Heiligen, een Mormoonsche hartesuiting, een lied van de Herstelling.

De Auteur.

William Fowler, die de woorden van bovenstaand lied schreef, werd den 9en Mei 1830 geboren, 33 dagen na de organisatie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. John Fowler, zijn vader, was een inwoner van Sheffield, Yorkshire in Engeland. Op 21 jarigen leeftijd nam hij dienst in het Britsche leger en vertrok naar Ierland waar hij met Bridget Niel huwde. Van Ierland uit werd hij met zijn regiment naar Australië gezonden, waar William, onze auteur geboren werd. Toen William ongeveer 3 $\frac{1}{2}$ jaar oud was, werd de familie naar Oost-Indië overgeplaatst en nog 5 jaar later werd

de vader eervol uit den dienst ontslagen, waarna ze naar Sheffield terugkeerden. William was toen 9 jaar oud, twee jaar daarna stierf zijn vader en zijn moeder volgde 3 jaar later, zoodat hij op ongeveer 15 jarigen leeftijd als wees achterbleef. De moeder was van oorsprong Katholiek en de vader protestant, doch beiden waren ze tot de Methodistische Kerk toegetreden.

Op 18-jarigen leeftijd begon William ernstig over godsdienst na te denken en volgde getrouw de Methodistische diensten. Toch voelde hij zich niet bevredigd. Het scheen hem toe dat Methodisme alleen was: hoop en vertrouwen, doch geen werkelijkheid. Dan hoorde hij voor het eerst, door een vriend van hem, wiens vader Priester was in de Kerk van Jezus Christus, van het herstelde Evangelie. William vergezelde zijn vriend naar een vergadering in de „Zaal van Wetenschap”, Rockinghamstraat; dit was in den winter van 1848. Hij onderzocht het Evangelie ongeveer een jaar en werd 29 Juli 1849 door Ouderling J. V. Long gedoopt. Op 3 Maart 1851 werd hij tot Priester verordeneerd. Hij voorzag in zijn dagelijks onderhoud door in een zaak als instrumentmaker te werken, doch werd spoedig na zijn toetreden tot de Kerk om die reden ontslagen. Hij huwde met Ellen Bradshaw, bij wie hij drie kinderen verkreeg.

Tot 1854 volbracht hij een Zending en zijn interessant dagboek werd nauwkeurig door de schrijver van dit artikel doorgelezen. Het bewijst zijn diep en aanbiddend geloof in het herstelde Evangelie; hoe hij lange

reizen maakte te voet; het boek is vol aantekeningen als deze: „liep vandaag 21 mijlen en kon 7 mijlen mederijden.” De bladzijde van 27 Maart vermeldt: „Gepeupel verstoorde de middagvergadering. In den avond vergaderden wij in het huis van broeder Graig en hadden een goeden tijd. Het gepeupel verzamelde zich bij de buitendeur en wachtte ons op met rotte eieren, doch aangezien wij de deur niet openden dropen zij één voor één af.

William Fowler was geen geleerd man, hij begreep echter het Evangelie volkomen en had een nederig en diep geloof in de leerstelling van „eeuwigen vooruitgang” hetgeen blijkt uit de laatste strofe van zijn loflied. Hij studeerde muziek en gaf er ook onderricht in. Verder leerde hij stenografie bij Pitman.

Er is geen aanwijzing voor den juisten datum waarop het loflied „Wij danken U Heer” werd geschreven.

President Joseph F. Smith volbracht een Zending van 1860 tot 1863. Deze verhaalde dat, toen hij in Engeland was, Br. Fowler tijdens een vergadering, zijn nieuwe lied voor het eerst liet zingen. Zeer waarschijnlijk is het dus in dit tijdperk geschreven. Het lied werd in de 12e uitgave van het L.D.S. zangboek gepubliceerd.

Broeder Fowler schreef ook nog andere liederen, welke in de „Millennial Star” gedrukt werden. Op den 3en Juni vertrok Fowler met zijn gezin op de „Amazon” naar Amerika, waar hij 25 Juli arriveerde. Hij vestigde zich in Manti. Den 27en Augustus 1865

overleed hij en ter eere van hem werd door de Kerk een monument op de Manti-begraafplaats opgericht.

Zijn drie kinderen zijn allen woonachtig in Amerika.

De muziek.

Zeer interessant is de geschiedenis van de oorsprong der muziek van het loflied en ook niet algemeen bekend. In ons zangboek staat als de componist vermeld: „Mrs. Norton” en dikwijls rijst de vraag, wie zij was, wanneer en waar zij leefde en ook of zij een Laterdaagsche Heilige was of niet.

De meisjesnaam van Mrs. Norton was Caroline Elisabeth Sheredan. Zij was een Engelsche schrijfster en in 1808 geboren. Haar grootvader was een alom bekende tooneelschrijver en eigenaar van het historische „Drury Lane Theater” in Londen, ook was hij lid van het Parlement. Mrs. Norton nam een vooraanstaande plaats in onder de schrijfsters van Engeland. Een groot gedeelte van haar loopbaan echter werd overschaduwed door een ongelukkig huwelijk met George Chappel Norton, een jaloersche, ruwe, brutale man, die in een rechtsgeding kwam met Lord Melbourne. Norton beschuldigde Lord Melbourne een verhouding te hebben met Mrs. Norton. Dat deze beschuldiging onge-rechtvaardigd was, werd bewezen door het feit dat de jury vonnis wees tegen Norton, zonder zelfs even hun zetels te verlaten. Na Nortons dood huwde Mrs. Norton met Sir William Sterling-Maxwell, haar geluk was echter van korten duur want een jaar later stierf zij.

Door haar eigen lijden werd zij de voorloopster van de beweging, welke langzamerhand terrein won en tot resultaat had dat aan de vrouwen het kiesrecht werd gegeven.

Wat heeft dit echter te maken met de muziek van onzen populaireren lofzang? Wij zullen zien.

Gedurende de Krimoorlog (1854-56) tusschen de Engelschen en de Franschen aan de eene zijde en de Russen aan de andere sneuvelde een officier van hoogen rang. Zijn vrouw was een vriendin van Mrs. Norton. Deze laatste schreef de woorden en de muziek van een lied getiteld: „De Officieren-doodenmarsch”. Dit werd bij de begrafenisdienst van den officier gezongen en een muziekkorps speelde de melodie boven zijn graf.

Lord Byron schreef eens: 't Is

vreemd — maar waar; want waarheid is vreemd, vreemder dan verdichting.”

Dit oude spreekwoord is in dit opzicht waar gemaakt door William Fowler, een eenvoudige Engelsche ouderling, die een melodie zocht voor zijn geïnspireerde woorden. Hij vond en gebruikte Mrs. Nortons compositie voor het: Wij danken U Heer voor Profeten, Ons tot leiding in deez' laatsten tijd.”

Wanneer Mrs. Norton in dezen tijd een gebouw van de H.d.L.D. kon binnen gaan, zou ze tot haar verbazing hooren dat de muziek welke zij schreef ter eere van een gevallen soldaat, nu veelvuldig wordt gezongen in een nieuw lied, doch nu ter eere van een modernen Profeet van Vrede.

Vert. door T. C. Hartman-Spaans.

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

De belangrijkste en meest omvattende boodschap, welke ooit aan een mensch werd gegeven, is wel deze:

„Gaat heen tot Mijne broeders en zeg hun: Ik vare op tot Mijnen Vader en tot uwen Vader, en tot Mijnen God en uwen God.”

Deze boodschap werd gegeven aan een vrouw: Zij was het, die Jezus het eerst na Zijn opstanding van aangezicht tot aangezicht aanschouwde; een bewijs, welk een belangrijke en verheven plaats de vrouw in Gods oog inneemt, zulks in scherpe tegenstelling met de heerschende opvattingen uit dien tijd..... en andere tijden.

Jezus noemt Zijn discipelen Zijn broeders. Niet aldus bij wijze van spreken, want Hij laat geen twijfel aan de beteekenis, die wij aan dit woord hebben te hechten, door er aan toe te voegen „Ik vare op tot Mijnen Vader en tot uwen Vader, en tot Mijnen God en tot uwen God.”

Hier vinden wij in weinige woorden duidelijk aangegeven de verwantschap tusschen God en den mensch. Doch niet alleen dit, ook een tweede belangrijke waarheid komt hier aan het licht; n.l. dat de opstanding werkelijkheid is. Deze sublieme, wereldomvattende waarheden moet Maria gaan verkondigen. En thans worden zij wederom verkondigd, want zij zijn waar.

Een troostrijke gedachte in deze grauwe tijden.

1 APRIL 1940

VAN DE REDACTIE

EEN ERNSTIGE WAARSCHUWING

.... De gruwelijkste van alle zonden, uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of verloochening des Heiligen Geestes. Alma 39 : 5.

INDIEN ER één kerk in de wereld is, die met den vinger wordt nagewezen, indien leden in overtreding zijn, dan is het de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Deze omstandigheid behoorde voor die leden een aansporing te meer te zijn om zich volgens het hooge moreele peil dier Kerk te gedragen. Helaas is dit niet bij allen het geval. Wij leven in een tijd van groote geestelijke en zedelijke verwildering; in een tijd, dat men vele geestelijke waarden eenvoudig als overbodig en lastig terzijde schuift, wijl zij een hinderpaal vormen voor het uitleven van hartstochten op verschillend gebied. Deze belangrijke geestelijke en zedelijke normen, volgens welke men vroeger strikter placht te leven dan tegenwoordig, die de grondslagen vormen van elke goede, goed geordende gemeenschap, worden nu met de voeten getreden. Eerbied voor den ouderdom, voor elkanders persoonlijke overtuiging, voor elkanders rechten, voor alles wat recht en rechtvaardig is, wat schoon is en verheven, voor alles wat edel is en welluidt, die eerbied is onder de menschen in veel mindere mate aanwezig dan vroeger. Maar wat vooral in hun harten aanzienlijk is verzwakt en welke verzwakking een doodelijk gevaar, zoowel voor

het gezin als voor het individu en voor een volk als geheel inhoudt, is het besef der noodzakelijkheid van sexueele reinheid. De groote, gruwelijke zonde van overspel en onkuischheid, waaraan in vroegere eeuwen geheele wereldrijken ten onder zijn gegaan, heerscht in de wereld van thans in schrikbarende mate. Zij beteekent voor de leden der Kerk een bedreiging, waaraan helaas sommigen reeds ten offer zijn gevallen. Het is dit feit, dat mij dwingt deze regels te schrijven ter waarschuwing. Ter waarschuwing aan hen, wien het aangaat, om op dezen weg niet voort te gaan, opdat het hun niet verga, gelijk in L. en V. staat geschreven :

„... anderzins zal het oordeel als een strik over hen komen en hun dwaasheid zal bekend gemaakt worden, en hunne werken zullen hen in de oogen van het geheele volk volgen.” (Afd. 63 : 15).

Dan zal geschieden, gelijk in Leer en Verbonden 42 : 24 wordt bevolen (en het Presidentschap is vast besloten dit bevel te gehoorzamen) :

„Gij zult geen overspel doen, en hij die overspel bedrijft, en zich niet bekeert, zal uitgeworpen worden.”

Hij (of zij) zal uitgeworpen worden, wijl een zonde is bedreven, waarvan de Nephitische profeet Alma heeft gezegd : .. „dat

deze dingen een gruwel zijn in de oogen des Heeren, ja de gruwelijkste van alle zonden, uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of verloochening des Heiligen Geestes." (Alma 39 : 5).

De zonde van overspel volgt in zwaarte derhalve onmiddellijk op moord, wijl beiden onherstelbaar zijn. Een dief kan het gestolene, zooda niet terug geven, dan toch vergoeden, maar de gevolgen van moord of overspel kan een mensch niet ongedaan maken.

Er zijn ouders, die hun kinderen, hetzij uit onkunde, hetzij uit gemakzucht, hetzij uit valsche schaamte, in sexueel opzicht in groote onwetenschap laten. In deze nalatigheid schuilt een ontzaggelijk groot gevaar voor het kind. Niet alleen, dat door die domme stilzwijgendheid een ongezonde nieuwsgierigheid wordt opgewekt, welke door „vrienden" of „vriendinnen" op nog ongezonder wijze wordt bevredigd, maar het kind wordt niet opgevoed in het besef van de gruwelijke zonde, die het begaat, indien het zijn van God gegeven lichaam niet rein houdt!

Ouders, die hun kinderen in zoodanige onwetenschap laten, nemen hierdoor een groote schuld op zich. Zij toch, wie zij ook mogen zijn, weten immers uit eigen ervaring, welke gevaren in de wereld hun kind bedreigen! Is het voor ouders niet vreeselijk eenmaal uit den mond van hun kind te moeten hooren: „Waarom hebt ge mij niets daaromtrent geleerd? Waarom mij niet gewaarschuwd? Waarom hebt ge mij niet den weg gewezen, dien ik moest gaan, gij, die dat kon en moest doen wegens uw meer-

dere levenservaring? Waarom hebt ge mij niet beschermd tegen de valstrik, waarin ik door uw schuld ben geraakt?" Had ik dat alles maar eerder geweten. Nu is het te laat!"

Te laat. Vreeselijk woord. Van ver, zeer verstrekkende beteekenis. Te laat beteekent: het is onherroepelijk, er is niets meer aan te doen. Te laat beteekent: gij hadt eerder op uw schreden moeten terugkeeren.

Ouders, bedenkt, welk een groote verantwoording het ouderschap u op de schouders legt en indien gij leden der Kerk zijt, bedenkt, dat gij door uw doop u hebt geschaard onder een banier, in welks banen de woorden *reinheid, waakzaamheid en trouw* geschreven zijn. Waakt dan over uzelf en over uw kinderen, gaat hen voor in reinheid en trouw. Reinheid van lichaam en geest en trouw aan het verbond, dat gij eens met uw God hebt gesloten. Die zelfs van u eischt, dat gij ook *de gedachte* aan die guwelijke zonde van u werpt. (Matth. 5 : 21, L. en V. 42 : 23, 63 : 16).

Doch niet alleen den ouders geldt deze waarschuwing. Ook gij jonge mannen en jonge vrouwen: neemt deze woorden ter harte. Weest waakzaam en wapent u tegen de slechte invloeden, die de wereld van heden teisteren. Leeft het Evangelie en ge hebt het sterkste wapen, dat u gegeven kan worden. Dan zijt ge onoverwinnelijk.

A. D. Jongkees.

HET VERRAAD

„ . . . „ . . . ging terstond uit; en het was nacht”.
Joh. 13:30b.

ONZE tekstwoorden verplaatsen ons met onze gedachten midden in de lijdengeschiedenis van onzen Heiland en Zaligmaker, die met Zijn discipelen was aangezeten aan het Paaschmaal. Het was nacht, zoo staat er heel opmerkelijk bij, toen de verrader uitging om zijn booze plannen ten uitvoer te brengen. Ja, zoo lang mogelijk had Jezus den ontrouwen discipel in Zijne onmiddellijke omgeving geduld, maar nu kon het blijkbaar niet langer meer. Als de boozen door alles heen in hun boosheid volharden en geen acht willen slaan op de waarschuwingen, die tot hen komen, zal eerder dan zij denken het oogenblik daar zijn, waarop blijkt, dat het Goddelijk geduld is geëindigd en de boosdoener niet langer zal worden ontzien. Zoodra de Heere ziet, dat Zijn verschoonende lankmoedigheid niet meer baat, volgt de beslissing.

Een stuk van het ongezuurde Paaschbrood had Jezus in den schotel gedoopt, welke voor Hem op de tafel stond en Hij reikte deze in bittere saus gedoopte bete Judas aan. Dus . . . Judas is de verrader, nu weten dan de discipelen wie Hem verraden zou. De verrader is nu ontmaskerd en waar de laatste brug achter hem gebroken is en er van terugkeer geen sprake meer kon zijn, daar heeft een langer verblijf in de Paaschzaal voor hem geen nut meer en hij, de bete genomen hebbende, ging terstond uit om

het Satanswerk des verraads haastiglijk ten einde toe te volbrengen.

„En het was nacht”, zoo wordt er door den evangelist aan toegevoegd. Inderdaad, die toevoeging heeft diepere beteekenis. Duisternis rondom hem, duisternis binnenin hem . . . en zoo gaat Judas uit als een kind der

Jezus in Gethsemane

duisternis. Van het licht is hij weggevlucht en alleen duisternis blijft er voor hem over; hij zal het spoedig zoo pijnlijk mogelijk ondervinden. Een verrader als Judas moge lang de gedachte koesteren dat de zonde hem vrij en rijk zal maken, maar de werkelijkheid zal spoedig leren, dat

alles uitloopt op de bitterste teleurstelling. We zien het hier zoo duidelijk voor ons. Na de zonde van het verraad wordt voor Judas het leven hier op aarde ondragelijk. Hij ziet geen mogelijkheid meer om tot rust te komen en wordt der radeloosheid ten prooi. Eerst werpt hij de verkregen zilverlingen terug aan den Joodschen Raad en als de overpriesters en ouderlingen hem koud van zich afstooten, snelt de verrader in wanhoop weg en maakt hij er op een eenzame plaats eigenwillig een einde aan. Wij denken hierbij aan het ontstellende woord der Schrift: „De begeerlijkheid ontvangen hebbende, baart zonde en de zonde voleindigd hebbende, baart den dood...”. Hij ging terstond uit en het was nacht.

Het is een veelzeggende aanduiding als de laatste nacht van 's Heilands leven hier op aarde kortweg genoemd wordt „de nacht, in welken Hij verraden werd”. Daarin ligt zooveel opgesloten; het is een woord, dat onze gedachten zich sterk doet vermenigvuldigen. 't Was stellig een donkere nacht. Was er heelemaal geen licht in? De volle Paaschmaan moge dien nacht licht verspreid hebben, we lezen van lantaarnen en fakkelen, die licht gaven en . . . de Satan zal zich in dien donkeren nacht aanvankelijk aan den verrader wel voorgedaan hebben als een Engel des lichts. Maar wij bedoelen toch nog iets anders, als wij zeggen, dat er toen in dien nacht licht geweest is. Het was het licht des Heeren, waarin ontdekt werd het snoed verraad van Judas, hōe deze zich ook met zijn boozeplannengehuld moge hebben in den mantel der duisternis.

Wie booze plannen smeedt en werken der donkerheid wil ten uitvoer brengen, die zal, als het er op aan komt, moeten onder vinden, hoe vreeselijk het is zich zelf met zijn booze plannen te zien geplaatst in helder licht. Maar dan zal het te laat zijn, evenals voor Judas, dan zal er geen roepstem tot bekeering meer zijn in het woord, dat uit 's Heeren mond tot ons komt.

Er zijn vele verraders, die nog verborgen gebleven zijn. Nog duldt de Heiland hen, ook zelfs als zij zich bevinden binnen den kring Zijner belijders, en komt Hij tot hen met roepstemmen tot bekeering. Doch indien zij op zulke roepstemmen geen acht geven en voort blijven gaan over hun donkere paden, dan zal eerder dan zij denken, 's Heeren genade ten einde zijn en hen stellen in het licht des oordeels. Dan behoort de laatste roepstem der bekeering voor goed tot het verleden.

Laat daarom ieder onzer inkeeren tot zichzelf om te zien, of alle bedoelingen wel zuiver zijn, want ook wij zijn vaak ten kwade geneigd en schrikken bij de gedachte, dat onze huichelarij in het licht wordt gesteld. Bedenk dat zelfs in de kring der heilige discipelen een verrader zich als een discipel kon voordoen.

Merkt iemand, dat het nog nacht is in zijn ziel, wij zeggen met verwijzing naar onzen Heiland: „Bekeert U, eer het te laat is.” Nog geldt voor een zondaar, die in oprechtheid des harten Hem zijn schuld belijdt: „Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal in duisternis niet wandelen, maar het licht des levens hebben”.

Overgenomen.

Aan alle leden

van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
in de Nederlandsche Zending :

Zij medegedeeld :

Het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven hebben besloten, dat de broeders, die over de Zendingen der Kerk in Europa resideerden tijdens het uitbreken van den oorlog, het algemeen oppertoezicht over hun respectievelijke zendingsvelden zullen behouden, onder leiding van Ouderling Joseph Fielding Smith van den Raad der Twaalven.

Volgens dit plan, hetwelk zal worden uitgevoerd totdat de leiders wijziging noodig oordeelen, zal President Franklin J. Murdock, hoewel thans in Amerika, het oppertoezicht over de Nederlandsche Zending blijven waarnemen. Het Nederlandsche Zendingsbestuur zal zich dus tot President Murdock dienen te wenden voor instructie en leiding en door briefwisseling met hem in contact blijven en hem van tijd tot tijd over den gang van het werk inlichten, terwijl hij genoemd bestuur van raad dient, opdat op deze wijze de organisatie intact blijft en de vertakkingen der Kerk behoorlijk worden bestuurd.

Van harte wordt gehoopt, dat onder dit plan de Heiligen de noodige steun zullen verleenen aan de broeders, die de onmiddellijke leiding over de zending hebben, naar hun raad en hun vermaningen zullen luisteren en in geestelijk opzicht gezegend en geholpen zullen worden. Dat zij die de leiding hebben, zich mogen herinneren, dat zij de dienaren zijn van hen, over wie zij de leiding

hebben. Dat alles in broederlijke liefde geschiede. Indien autoriteit moet worden uitgeoefend, dat zulks dan geschiede in denzelfden geest als die, welke den Zaligmaker kenmerkte, toen Hij op aarde was met Zijn discipelen.

Hij zeide :

„De koningen der volken heerschen over hen; die de macht over hen hebben, worden weldadige heeren genaamd.

„Doch gij niet alzo, maar de meeste onder u, die zij gelijk de minste, en die voorganger is, als een die dient.

„Want wie is meerder, die aanzit, of die dient?” (Luk. 22 : 25 27).

Zoo moet het ook met ons zijn. Zij, die tot verantwoordelijke posities zijn geroepen, zijn de dienst-knechten van allen en als zoodanig de weldoeners der leden.

Ook de leden hebben hun plichten. Zij behooren in nederigheid en met een geest van dankbaarheid en gebed de leiding te aanvaarden, die hun door de resideerende ambtenaren wordt geboden.

Broeders en zusters, laat den geest van nijd, jaloezie, twist en ongehoorzaamheid niet in uw midden toe, maar laat de Geest des Heeren u in al uw plichten en verantwoordelijkheden mogen leiden. Dan zal uw leven vrij zijn van het kwade.

Christus heeft gezegd :

„Laat uwe ingewanden vol liefde jegens alle menschen, en jegens het huisgezin des geloofs

zijn. en laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen, en de leer van het Priesterschap zal op uwe ziel nederdalen als de dauw des hemels.

De Heilige Geest zal uw voortdurende metgezel zijn, en uwe scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid,

en uwe heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal dezelve tot u toevloeien voor immer en altoos." (L. en V. 121 : 45, 46).

Steeds biddend voor uw welzijn en dat Gods zegeningen overvloedig uw deel mogen zijn,

Uw broeder in het Evangelie,
Joseph Fielding Smith.

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ingezegend.

Te Rotterdam werd door Oud. J. Romijn Azn. den 10den Maart 1940 ingezegend: Jorita Crace, dochter van Jacob Romijn Azn. en Catharina Geertruida van Kwawegen.

Tevens werd op Zondag 17 Maart te Overmaas ingezegend Johanna Geertruida Goud, dochter van Arnoldus H. Goud en Heintje Breukhoven. De inzegening geschiedde door Ouderling J. J. v. d. Vaart.

Nieuw Gemeentebestuur.

Zondag 17 Maart j.l. werd het Dordrechtse Gemeentebestuur bestaande uit de broeders G. T. Riebeek, D. v. d. Waal en M. Dalebout eervol ontslagen en in hun plaats werden aangesteld en terzijde gezet broeder Marinus Dalebout als Gemeente-president, br. Daniel de Waal als eerste raadgever en br. Gerrit Leendert de Jong als tweede raadgever.

Veertigjarige echtvereeniging.

Donderdag 21 Maart j.l. vierden broeder A. Hekking en zuster G.

Hekking-Zondervan hun veertigjarig huwelijksfeest. Het is onze wensch en bede, dat God hen op hun verder levenspad zal mogen zegenen, en dat zij nog lang voor hen, die hen lief en dierbaar zijn, gespaard mogen blijven.

Doopdienst.

Tijdens een op 17 Maart j.l. gehouden doopdienst te Rotterdam werden door Ouderling J. J. v. d. Vaart de volgende personen gedoopt: Evert van Zandbergen en Antoon de Graaff van Gouda, Bernardus Voogd van Schiedam en Adriana Sassenburg van Overmaas, terwijl gedurende die zelfde vergadering door Ouderling J. Schipaanboord Jr. werden gedoopt: Mattheus Cornelus Antonius Maria Meijsen uit Den Haag, en Theodore Anne Alberts en Wilhelmina Hendrika Zwijnenburg van Overmaas.

Wij verwelkomen deze leden in de Kerk en wenschen hen veel vreugde en geluk op den door hen ingeslagen weg.

* * *

Waar gaat u met de Pinksterdagen heen?

NATUURLIJK NAAR DE ZENDINGSCONFERENTIE
OP 11, 12 EN 13 MEI A.S. TE ROTTERDAM.

Pinksterfeest - Conferentiegeest

WAARHEID ALTIJD WELKOM

door John A. Widtsoe.

NOG NIMMER is er een tijd geweest als de onze!

De eene ontdekking stapelt zich op de andere; uitvindingen worden gedaan in ongebreideld tempo. De geheimzinnige machtige natuurkrachten van ouds zijn getemd en wachten nederig om te gehoorzamen aan het menschelijk commando Met nieuwe instrumenten, als hulp voor het verstand, zijn reeds eindeloze ruimten en onzichtbare atomen doorvorscht Het leven is op grond van meerdere kennis van voeding en verzorging een langere duur verzekerd. De sociale samenleving is op betere wetten gegrondvest. Het Meesterschap der menschen over de algemeene omstandigheden is gevestigd.

De jaren welke achter ons liggen onderscheiden zich op buitengewone wijze, wat betreft de ontdekking en voortbrenging van datgene wat eertijds onbekend was; en de tijd die voor ons ligt belooft niet minder vruchtbaar te worden. Het was een verkeerde gedachte van de vorige generatie, dat de mensch reeds aan de grenzen van de wetenschap gekomen was. De mensch zal immer kunnen voortgaan nieuwe mogelijkheden te zoeken in de bodemlooze bron van Waarheid. De mensch tracht daarom nu onbevreesd door te dringen in de onbekende onzichtbare wereld. Hij weet dat zijn arbeid nimmer tevergeefs zal zijn. De moderne mensch heeft den moed van den overwinnaar verkregen. Zeer zeker wagen wij te

blikken in een toekomst, rijk aan Waarheid en Macht, zelfs boven 's menschen wildste droomen.

De Herstelde Kerk van Christus is geheel in harmonie met de zich ontwikkelende wereld. Zij is de draagster van alle wetenschappelijke pogingen in de juiste richting. Hierin stemt zij overeen met haar eigen fundamentele

leerstellingen, dat wetenschap onbegrensd is, dat 's menschen oneindige reis een onafgebroken voortgaan is in velden van nieuwe wijsheid; en dat alle wetenschap een plaats vindt in de structuur van het Evangelie.

Wanneer Joseph Smith bevreesd was geweest voor nieuwe waarheid zou er geen herstelling van het Evangelie hebben plaats gehad. De woorden van Brigham Young waren: „Onze godsdienst is eenvoudig de „Waarheid“ —

het omvat alle waarheid, waar deze ook gevonden wordt in alle werken van God en de mensch — hetzij zichtbaar of onzichtbaar voor de sterfelijke oogen."

Daarom verwelkomt de Kerk alle wetenschap, iedere nieuwe ontdekking, elke nuttige uitvinding. Zij waardeert en eert hen, zoo-wel in als buiten de Kerk, die de grenzen van de kennis trachten uit te breiden. Ieder feit van onderzoek en waarneming wordt een organiek deel van het „Paleis van Waarheid". De Kerk bedient zich niet van lakende theoriën of tijdelijke uiteenzettingen van ontdekte feiten; zij vraagt alleen in de belangstelling voor helder denken en de waarheid, dat een onmiskenbaar verschil wordt gemaakt tusschengelooften leering van vastgestelde feiten en gedeeltelijk ondersteunde veronderstellingen.

Leden van de Kerk, de jeugd in het bijzonder, moeten een vurige belangstelling hebben in 's werelds voortschrijdende wetenschap.

Velen zullen een bevredigende levensloopbaan vinden in het wereldleger van onderzoekende en spurende werkers. Anderen kunnen zich wijden met niet minder voldoening, aan de taak om jong en oud de voortschrijdende wetenschap der menschheid te onderwijzen. Zij, met een handelsaanleg of neiging daarvoor kunnen zeker zijn van een rijke balans indien zij de moderne materiele vindingen zoowel economisch als sociaal toepassen.

Alle Heiligen der Laatste Dagen, behooren in dezen tijd, waarin alle wetenswaardigheden overal gepubliceerd worden, voeling te houden met de voorschrijdende Waarheid van het heden. Een

open geest geeft waarde aan het leven, en ieder nieuw feit zal de aanspraken der Kerk ondersteunen. De Kerk verwelkomt inderdaad de wetenschappelijke methode, welke alleen oprechte en duidelijke onderzoeking en overdenking beoogt, in de studie van het eeuwige plan van 's menschen zaligmaking.

Niettemin is wetenschap op zich zelf levenloos. Alleen wanneer zij tegemoet komt aan de mensche-lijke nooden en behoeften, is zij van waarde voor het leven. De toepassing van waarheid is even belangrijk als haar ontdekking. Het tegenwoordige doel der wetenschap, om waarheid te veroveren, moet uitgebreid worden, en het gebruik van die waarheid voor het welzijn der menschen insluiten. De verzamelde wetenschap op deze aarde moet zoo aangewend worden, dat ze den mensch helpt bij zijn eeuwige opwaartsche reis. Er is een overvloed van kennis en wetenschap op de aarde, maar de naties verstaan elkander niet en werken elkaar er onder. Zij hebben nog niet geleerd, dat de juiste leiding 's menschen lot bepaalt.

Het is niet voldoende om in een wetenschappelijke eeuw te leven, een eeuw alleen van kennis. Het menschelijke geluk kan alleen komen, als alle kennis gebruikt wordt in overeenstemming met het eeuwige plan van Zaligheid. Dat is Wijsheid, het eind van het menschelijk speuren, en wijsheid bestaat uit kennis en haar juiste toepassing. Wij zien hoopvol in de toekomst, de tijd tegemoet waarin we ons bezit van wetenschap zullen aanwenden om een eeuw van rechtvaardigheid te bouwen.

Vert. door T. C. Hartman-Spaans.

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

MAAR TOEN dat werkelijk het zoo smartelijk vermiste baasje bleek te zijn, toen vond hij alle pogingen nog ontoereikend om zijn gansche blijdschap en dankbaarheid uit te drukken. Hij kwispelde, verdraaide zijn geheele lijfje, sprong, jankte, blafte en duwde zijn kouden neus den lang gezochte likkend en snuffelend in 't gezicht.

„Koest, Presto, in je mand!” riep Johannes half slapend.

Hoe dom van den baas! Er is geen mand in de buurt, zoover men zien kan.

Langzaam begon de schemering te dagen in de ziel van den kleinen slaper. Het snuffelen van Presto, — dat was hij iederen morgen zoo gewoon. — Maar voor zijn geest hingen nog lichte droombeelden van elfen en maneschijn, als morgennevelen om een duinlandschap. Hij vreesde dat de kille adem van den ochtend die zou verjagen. „Oogen toehouden,” dacht hij, „anders zie ik de klok en het behangsel weer, als altijd!”

Maar hij lag vreemd. Hij voelde, dat hij geen deken had — Langzaam en voorzichtig opende hij de oogleden op een kier.

Helder licht. Blauwe hemel.

Toen opende Johannes de oogen wagenwijd en zeide: „Is het dan toch waar?”

Ja, hij lag midden in duin. Vroolijke zonneschijn verwarmde hem, frissche morgenlucht ademde hij in, een fijne nevel omgaf de bosschen in 't verschiet. Hij zag alleen den hoogen beuk bij den vijver en het dak van zijn huis,

dat uitstak boven het groen. Bijen en kevers gonsden om hem heen, boven hem zong de stijgende leeuwerik, in de verte klonk hondengeblaf en het gerucht der verwijderde stad. Het was alles klare werkelijkheid.

Maar wat had hij dan gedroomd en wat niet? Waar was Windekind? en het konijntje?

Hij zag geen van beiden. Alleen Presto zat zoo dicht mogelijk bij hem en keek hem in afwachting aan.

„Zou ik aan 't slaapwandelen geweest zijn?” prevelde Johannes zacht.

Naast hem was een konijnenhol. Maar zoo waren er zooveel in 't duin. Hij richtte zich op om het goed te bezien. Wat voelde hij daar in de nog vastgesloten hand?

Een tinteling liep van de kruin van zijn hoofd tot zijn voeten, toen hij de hand opende. Daar schitterde een klein gouden sleuteltje.

Een tijd lang zat hij sprakeloos.

„Presto!” zeide hij toen, terwijl de tranen hem in de oogen kwamen. „Presto, het is *toch* waar!”

Presto sprong op — en trachtte door blaffen zijnen meester aan 't verstand te brengen, dat hij honger had en naar huis wilde.

Naar huis? — Ja! daaraan had Johannes niet gedacht en hij had er weinig zin in. Maar spoedig hoorde hij door verschillende stemmen zijn naam roepen. Toen begon hij te begrijpen, dat zijn gedrag volstrekt niet braaf en fatsoenlijk zoude gevonden worden en dat hem lang geen vriendelijke woorden te wachten stonden.